

Харківська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів №88 імені
О.Г.Зубарева Харківської міської ради Харківської області

Вісник «Республіки ШКІЗ»

(позачергове видання шкільної газети
до Дня пам'яті та примирення і Дня перемоги)

№4 (24) 2016 рік

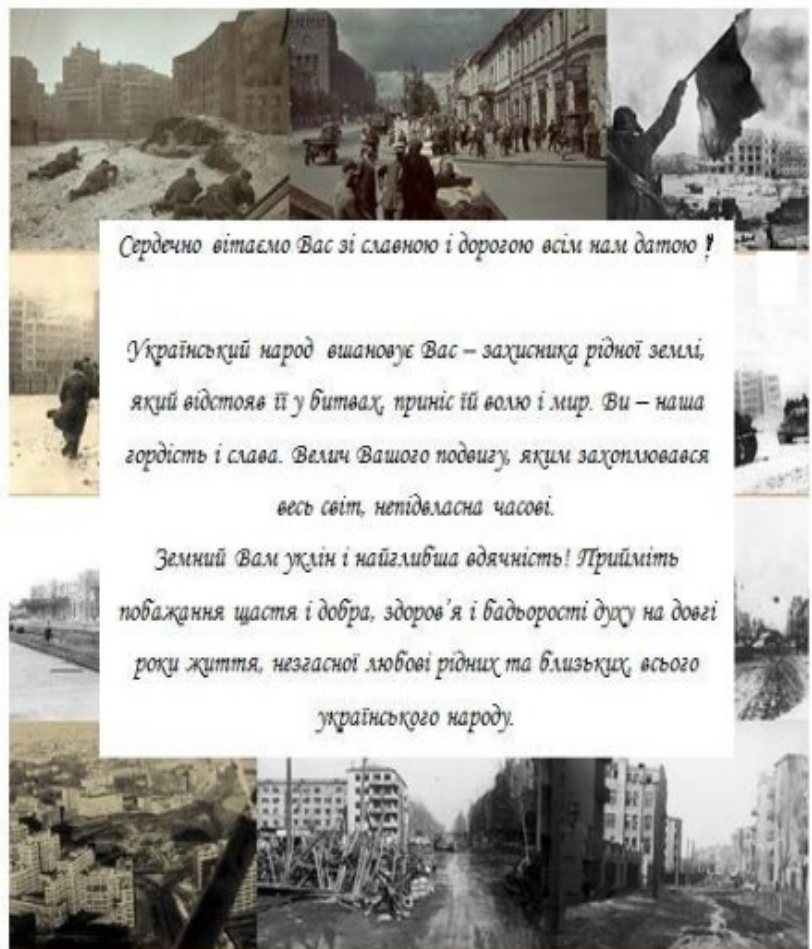
видається з 2010 року

У цьому випуску:

СЛОВО ДО ЧИТАЧА

Наш шкільний Музей О.Г.Зубарева	2
Письмо мира	3
Історія вулиці «Генерала Момота»	4
Женщина и война	5
Мы помним!	6
Уже весна ...	7
Моя сім'я – моя фортеця	8-9
Чому наша країна нам дорога?	10

Наш шкільний Музей О.Г.Зубарева

23 вересня 1963 року під час урочистої лінійки

Музей Героя Радянського Союзу О.Г.Зубарева створено колективом вчителів та учнів ХЗОШ №88 на матеріалі, що відображає життя й діяльність вчителя географії середньої школи №88, секретаря Харківського підпільного обкому комсомолу Олександра Гордійовича Зубарева, який посмертно удостоєний звання Героя Радянського Союзу. 22 серпня 1963 року Постановою Ради Міністрів УРСР школі було присвоєно ім'я О.Г.Зубарева. Після присвоєння школі імені О.Г.Зубарева була створена спеціальна група з вчителів та учнів, яка зайнялась пошуком і збором матеріалу для створення музею.

За 1963-1964 рр. було зібрано близько 200 фотографій, які відображали життя та діяльність членів підпільної комсомольської організації, якою керував Олександр Зубарев. Організовано зустрічі з людьми, які особисто знали О.Г.Зубарева по роботі в школі й по підпільній роботі. 19 травня 1964 року в школі відбулося урочисте відкриття музею О.Г.Зубарева, на якому була присутня його дружина, К.О.Зубарева.

Під час відкриття музею (в центрі – К.О.Зубарева)

19 травня 1964 року — відкриття музею

До 20-річчя Перемоги у 1965 році на кошти, зібрані учнями школи, батьками і допомоги, яку надали шефи ХТЗ, біля будівлі школи було встановлено пам'ятник О.Г.Зубареву (скульптор Агібалов).

1965 рік

Сучасність

В лютому 2012 року Музей нагороджено Почесною грамотою Харківського обласного комітету Міжнародного Українського Союзу учасників війни. У квітні 2014 року наш шкільний Музей О.Г.Зубарева брав участь у міському конкурсі-огляді шкільних музеїв.

В музеї зберігається понад 200 експонатів, 96 з них в експозиції, 31 оригінальний експонат, серед них 2 комсомольські білети з підписом секретаря шкільної комсомольської організації О.Зубарева, особисті речі сім'ї Зубаревих, фотографії, газети часів війни, книги про Харківське підпілля з автографами та інші експонати. За період з 1964 по 2016 рік музей відвідало приблизно 40 тис. чоловік. Меморіальний музей О.Г.Зубарева став центром військово-патріотичного виховання не тільки в школі, але й в районі, місті.

В 2000 році було створено дитячу організацію самоврядування «Республіка «ШКІЗ» (школа імені О.Г.Зубарева). Нині роботою музею керує рада музею, яку очолює учениця 11-А класу Коц В, директором музею з 1995 року є Пашкова Катерина Віталіївна. При раді музею працює гурток екскурсоводів – лекторів, учнів 7-9-х класів.

Квітень 2014 року, під час конкурсу-огляду музеїв

Школа наша багата на свої традиції, що склалися впродовж багатьох десятиліть. Одним із значущих місць у нашій школі є Меморіальний музей Олександра Гордійовича Зубарева. Учні нашої школи завжди намагаються поповнити унікальними експонатами музей, проводять певну роботу з ветеранами війни та колишніми випускниками нашої школи. Двері нашого Музею завжди гостинно відкриті перед відвідувачами. Чекаємо на Вас!

Атори Позднякова Я., Коц В., учениці 11-А класу

Письмо мира

Представьте, люди, на мгновение
 Один лишь день, всего один, но без войны.
 По божьему желанию, по велению
 Сегодня люди в мире жить должны.
 На небе облака плывут большие,
 И их не заслоняет чёрный дым.
 В лесу проскачут зайчики смешные,
 А к маме в дом опять вернулся сын.
 Вокруг царит покой и тишина:
 Ни выстрелы, ни бомбы не слышны.
 Нам эта тишина всегда нужна,
 Но громыхают отзвуки войны.
 Один лишь день, всего один, но без войны...
 Как много б сделать он для всех нас мог.
 Но чтоб добиться этого, мы все должны
 Стать человечнее, как нас задумал Бог

А люди не умеют в мире жить.
 А вдруг однажды не придёт рассвет?
 Земля-планета рвется на куски.
 Её глаза-моря полны тоски.
 Пока ещё мы на Земле живём,
 Давайте, люди, за руки возьмёмся,
 Рассвет встречать все вместе мы пойдём
 И ласково друг другу улыбнёмся.
 Должна зажечься в каждом искра доброты.
 Попробуйте поласковее стать!
 Вы подарите всем чуть-чуть душевной чистоты.
 В ответ вам мир сумеет больше дать.
 Всё в ваших силах, люди, вы должны
 Подумать о своей родной семье,
 Чтоб жили дети в мире БЕЗ войны
 На этой будущей своей ЖИВОЙ земле!

ученики Харьковской общеобразовательной
 школы №88 имени А.Г.Зубарева

Історія вулиці «Генерала Момота»

В Індустріальному районі на честь Ігоря Момота назвали вулицю, де розташована ХЗОШ №88 імені О.Г. Зубарева. Відтепер ця вулиця називається «Вулиця Генерала Момота» (колишня III Інтернаціоналу).

Ігор Федорович Момот (18 серпня 1965 - 11 липня 2014) - український прикордонник. Генерал-майор (присвоєно посмертно). Начальник Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України м. Черкаси, селище Оршанець. Начальник мотоманевреної групи Державної прикордонної служби України. Заступник начальника Східного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

І.Ф. Момот народився 18 серпня 1965 року в Тирасполі (Молдова) у сім'ї військового. Беручи приклад із батька, Ігор Федорович ще з дитинства мріяв стати захисником Вітчизни. Батько майбутнього генерала, Федір Акимович Момот, командир Черкаського танкового батальйону, загинув у 1981 році, коли Ігорю було всього 15 років.

У 1982 році Ігор Федорович закінчив школу, вступив до Свердловського вищого військово-політичного танково-артилерійського училища, і в 1986 році закінчив його. Після закінчення Свердловського вищого військово-політичного танково-артилерійського училища в 1986 році по 12.06.1992 служив у Середньоазіатському прикордонному окрузі КДБ СРСР. Три роки прослужив у Афганістані (заступником начальника по політичній частині мінометної батареї ІММГ 47 прикордонного загону).

В складі групи політпрацівників Червонопрапорного середньоазійського прикордонного округу у лютому 1990 року перебував у Баку, був у Нахичевані. З 1990 по 1992 рр. - служив заступником начальника з політичної частини Першого прикордонного загону в районі Ширам. Героїзм виявляв під час АТО на Сході України. Цей, зазвичай, стриманий і сердечний чоловік, став «Живою Легендою» для бійців АТО.

11 липня 2014 року терористи завдали вогневого удару з установки залпового вогню "Град" по позиціях підрозділу тактичного угруповання "Кордон" у Луганській області. Внаслідок обстрілу, полковник Ігор Момот загинув. А в землю ліг – генерал-майор.

У селі Руська Поляна на честь І. Момота назвали вулицю. Відтепер вона називається «Вулиця Генерал-майора Момота». 7 жовтня 2014 року Указом Президента України П. Порошенка Навчальному гвардійському Оршанському орденів Суворова, Кутузова і Олександра Невського центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України присвоєно ім'я генерал-майора І. Момота. У Черкаській загальноосвітній школі № 26 ім. І. Ф. Момота 25 вересня 2015 року відбулося урочисте відкриття музейної кімнати.

Нагороди та відзнаки І. Ф. Момота: орден «Богдана Хмельницького» II ступеня, орден «Богдана Хмельницького» III ступеня, орден «Червоної Зірки», медаль «Захиснику Вітчизни», медаль «За бойові заслуги», медаль «70 років Збройних Сил СРСР», медаль «За відзнаку в охороні державного кордону СРСР», медаль «За відзнаку в охороні державного кордону СРСР», медаль «Воїну-інтернаціоналісту від вдячного афганського народу», медаль «10 років Саурській революції».

Автор Аніщенко Вікторія, учениця 9-А класу ХЗОШ №88 імені О.Г. Зубарева

Женщина и война

*Войной
начинается
память.*

ЖЕНЩИНА И ВОЙНА.

Оба эти слова женского рода, но как же они несовместимы...

*У войны не женское
лицо*

Людмила Павличенко, 1942 год
Самая успешная женщина-снайпер в мировой истории, имевшая на своём счету 309 подтверждённых смертельных попаданий в солдат

«Лежит на траве Аня Кабурова... Наша связистка. Она умирает — пуля попала в сердце. В это время над нами пролетает клин журавлей. Все подняли головы к небу, и она открыла глаза. Посмотрела: «Как жаль, девочки». Потом помолчала и улыбнулась нам: «Девочки, неужели я умру?» В это время бежит наш почтальон, наша Клава, она кричит: «Не умирай! Не умирай! Тебе письмо из дома...» Аня не закрывает глаза, она ждет... Наша Клава села возле нее, распечатала конверт. Письмо от мамы: «Дорогая моя, любимая доченька...» Возле меня стоит врач, он говорит: «Это — чудо. Чудо!! Она живет вопреки всем законам медицины...» Дочитали письмо... И только тогда

16 декабря 1943 года в берлинской тюрьме была казнена (гильотинирована) 43-летняя портниха Эльфрида Шольц. Ее казнили "за возмутительно фанатическую пропаганду в пользу врага". Одна из клиенток донесла: Эльфрида говорила, что немецкие солдаты — пушечное мясо, Германия обречена на поражение, и что она охотно вlepила бы Гитлеру пулю в лоб. На суде и перед казнью Эльфрида держалась мужественно.

Существуют свидетельства, что судья ей объявил: «Ваш брат, к несчастью, скрылся от нас, но вам не уйти». Власти прислали ее сестре счет за содержание Элфриды в тюрьме, суд и казнь - 495 марок 80 пфеннигов.

Через 25 лет именем Эльфриды Шольц назовут улицу в ее родном городе Оснабрюке. Старшим и единственным братом погибшей был писатель Эрих Мария Ремарк. Ей Ремарк посвятил свой роман «Искра жизни», вышедший в 1952 году.

Война – дело не женское. Участие женщин в войне за последнее столетие, причём не только в качестве медицинского персонала, но и с оружием в руках, стало реальностью. Особенно массовым это явление имело место в период Второй мировой войны. Армейская дисциплина, солдатская форма на много размеров больше, мужское окружение, тяжёлые физические нагрузки – всё это явилось нелёгким испытанием. Но это была именно та "будничная вещественность войны, о которой они, когда просились на фронт, не подозревали". Потом был и сам фронт – со смертью и кровью, с ежеминутной опасностью и "вечно преследующим, но скрываемым страхом".

Мы поздравляем всех женщин, имеющих отношение к военному делу сейчас или когда-либо в прошлом!

Автор Краснікова Вікторія, учениця 8-А класу

Ну, что мы знаем о Войне?
 Нас время далеко умчало.
 На майской праздничной волне
 Мы вспоминаем слишком мало.

А детям вовсе не понять -
 О чем ведутся разговоры?
 Вопросы задают опять,
 Ответы забывают скоро.

Другие страны, времена...
 Другие войны были тоже.
 И та, Великая Война
 Все больше на кино похожа.

Лежат в коробке ордена.
 Что с ними делать? Непонятно.
 Ничья вина, ничья вина,
 Что не вернуть людей обратно.

Тех, что сражались на войне,
 Тех, что мальчишками погибли.
 И почему-то стыдно мне,
 Как будто мы помочь могли бы.

Но прошлое нельзя вернуть -
 Вокруг совсем другие страны.
 И по-другому в дальний путь
 Там провожают ветеранов.

На майской праздничной волне
 Все меньше правды о войне.

Учні ХЗОШ №88 імені О.Г. Зубарева

Уже весна ...

Уже весна ...

Уже весна!
 Яка ж жорстока ця війна...
 А вже весна,
 А там гримлять гармати
 І гинуть знов солдати.
 А вже весна!
 І на щоці в дитини бринить сльоза,
 Бо залишилася вона у світі одна.
 А вже весна!!
 І мати сина проводжа
 В далеку путь - в не вороття.
 А вже весна !
 Вона його чека-чека,
 А сина все нема й нема.
 А вже весна !
 І йде із зброєю в руках
 На поле бою молодий солдат.
 А вже весна!!
 І не останній іще бій
 Чека на нього в краї цім.
 А вже весна !
 Лежить солдат весь у крові.
 А поруч вороги такі близькі,
 З якими вчора ще братався,
 Сьогодні ж з ними у бої змагався.
 А вже весна!
 Біжать струмки весняні,
 І сльози на щоці у мами.
 Солдата вже нема...
 А серце в матері зжима:
 «Яка ж жорстка ця весна..»

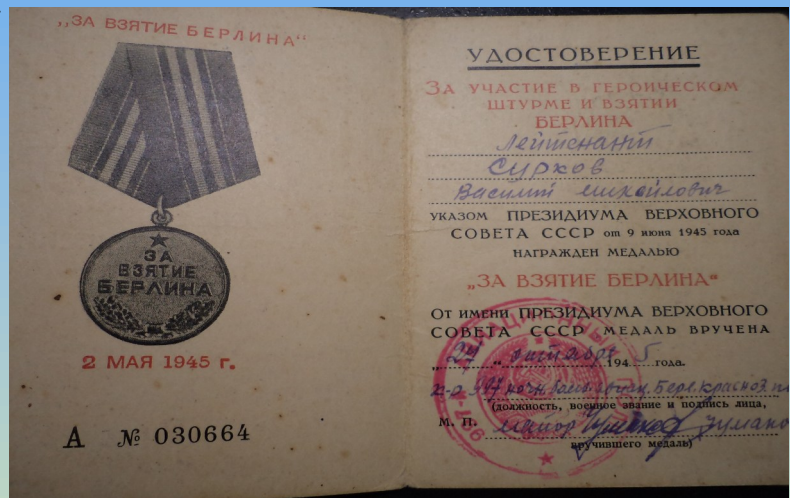
Фоміна Діана,
 учениця 9 – А класу

Відкриваю я старий альбом
 В чорно-білі фотографії вдивлюся
 Ось від них повіяло теплом
 На них постать любого дідуса /Суркова Олена/

Саме з дідуса мого тата - Василя Михайловича, хотілось би розпочати свою розповідь. Адже ми дуже пишаємося ним. Йому вже виповнилося 94 роки! Народився він в селі Ловейківка Шевченківського району Харківської області. Батько його - Михайло Север"янович був службовцем, а мати Марія вдома опікувалася дітьми. Закінчив 10 класів Шевченківської середньої школи. В 1940 році призвали до лав армії. В зв"язку з тим, що почалася Друга світова війна, він в 1941 році став курсантом другої Чкалівської авіаційної школи. Та із-за швидкої мобілізації в квітні 1942 року був переведений до 14 воєнно-авіаційної школи в місті Чебоксари. В 1943 закінчив навчання за спеціальністю - штурман-екіпажу. Відразу ж відправився на фронт. З 1943 по 1945 рік проходив службу в 997 нічному ближньо-бомбардувальному авіаційному полку. З 1945 по 1946 рік - штурман ланки(звена) в 661 нічному бомбардувальному Краснознаменному Берлінському авіаційному полку. Після закінчення війни з 1955 року по 1959 був штурманом-командиром корабля. Ордени: "Красное знамя", "Красная звезда", "Слава III степени" та медалі, якими він був нагороджений, говорять про його бойовий шлях. Я дуже вдячна своєму прадіду-сю за його відвагу. Пошану хочу виразити рядочками із власного вірша:

Дивлюся у вічі свого дідуса,
 А серце від болю аж плаче
 Сьогодні зібралась рідня наша вся
 Дідусь посміхнувся неначе
 Та горе, яке він в війні пережив
 За усмішкою не замаскуєш
 Скінчилась війна ворога ти відбив
 Чого ж любий мій ще сумуєш...
 Прошу не журись наш льотчик-герою
 Тобі вклонюся за добуту свободу
 За чисте небо над головою
 Поклін від усього українського народу

Та навіть в такі важкі часи, дідусю в 1944 році вдалося закохатися в чорноволосу красуню, мою майбутню бабусю Олександрю Іванівну Лошакову. Він їхав в поїзді Москва-Харків за наказом начальства, щоб забрати літак з Харкова до Москви. Саме в цьому поїзді побачив мою бабусю. А в 1945 році він оженився на ній. Потім у них народилося троє дітей. Останнім в цій сім'ї в 1953 році народився мій дідусь Михайло. Який навчаючись в Харківському машинобудівельному технікумі познайомився, на змаганнях з баскетболу, зі своєю майбутньою дружиною - Людмилою Сигизмундівною 1950 року народження. Вона на той час була студенткою Харківського електромеханічного технікуму. В 1974 році вони одружилися. Через рік в їхній родині з"явився на світ Михайло - мій дядько, а ще через шість років - Андрій - мій любий тато. В 1990 році невеличка їхня родина переїхала до міста Бердичева. Саме там на той час мешкали, нині вже покійні, батьки бабусі Люди. Її батька звали Сигизмунд Іванович 1916 року народження, він був першокласним механіком, з золотими руками. Його батьки: матір - моя прапрабабуся, Марія, і батько Іван, мешканці села Любар. Матір моєї бабусі Люди звали - Юлія Семенівна. Народилася в родині Марії та Семена на Кіровоградщині.. В період Другої світової війни працювала на військовому заводі м. Кірова. Після війни вони познайомилися та одружилися. У них народилося четверо дітей, другою народилася донька, моя бабуся Люда. Помер прадідусь Сигизмунд в 1980 році, а прабабця Юлія - в 2002 році.

Про себе я можу сказати небагато, адже мені тільки 14 років. Батьки мене виховують в дружній атмосфері. Ми багато часу проводимо разом. Мені подобається ходити до школи, там у мене дуже багато друзів. Я навчаюся на відмінно, для цього я прикладаю дуже багато зусиль. Та ці зусилля мені приносять задоволення. Адже таким чином я наближуюся до своєї найзаповітнішої мрії - стати лікарем. Кожного року я приймаю участь в різних олімпіадах та конкурсах від школи. Вже чимало грамот красується в моїй кімнаті. Згадуючи про своїх предків мене охоплює почуття радості - такі мужні та героїчні особистості знаходяться в моєму генеологічному дереві. Я хочу бути гідною їх пам'яті.

Мій родовід - моє коріння
Фундамент із міцних цеглин
Без вас не було б нашого цвітіння
Ночей спокійних і веселих днин
Я кожне ваше слово закарбую
І пронесу крізь все своє життя
Ви постаті, які люблю, шаную
А ми надія - ваше майбуття /Суркова Олена/

Прадідусь Василь – майор.

Прадідусеві – 92 роки

Прадід Василь біля літака

Чому наша країна нам дорога?

Україна – це наш дім, наша країна, наша дорога Батьківщина. Україна – це батьківська земля, рідний край, де ми народилися, живемо, де жили наші предки. Це безкраї лани пшениці, блакитне небо, сади, білі хати. Це гори Карпати, шахти Донбасу. Це стародавній Київ і могутній Дніпро. Це широкі поля й неозорі простори, прекрасні села й багатолюдні міста. Моя Вітчизна - це самостійна держава.

Особисто для мене Україна – це не просто слово, а Батьківщина, це рідна земля, де я народилася, це держава, за яку вболіваю і вболіватиму всім серцем. Я вдячна за те, що народилася саме в цій країні з такими добрими, чуйними людьми, природою, культурою, традиціями.

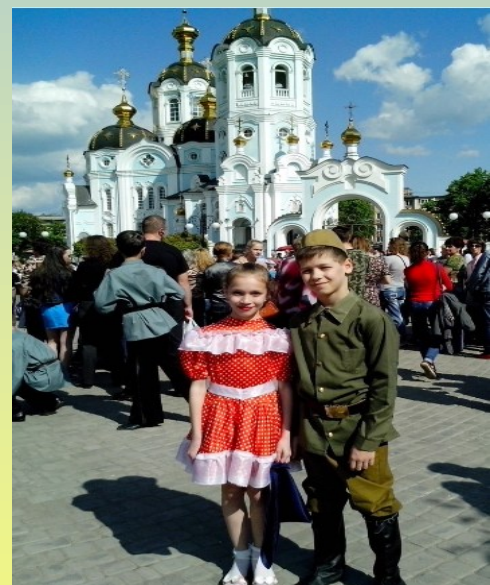
Для мене немає нічого вищого й дорожчого, як рідна Вітчизна. Тут я вперше побачила й пізнала світ, почула мамину колискову, рідну мову, відчула любов і ласку. Вперше пішла до школи, заспівала пісню рідною мовою.

Близько десяти років економічний стан України не має належного рівня. І в мене виникає питання: чи може ще якась країна бути водночас економічно бідною і настільки ж красивою та живописною. Чарівні краєвиди, безмежні поля, багата земля, щирість та доброта моїх співвітчизників, мелодійна українська пісня, веселий танок, мелодія осіннього лісу, усмішка сонечка, Хрещатик у Києві, Сумська у Харкові, відпочинок у Криму та Карпатах, «Вечори на хуторі поблизу Диканьки» Миколи Гоголя, «Садок вишневий коло хати» Тараса Шевченка, пісні солов'я – ось за що справді мені дорога Україна.

Неодноразово мій рідний край грабували загарбники, роздирали на шматки, але вона змогла встати з колін і довести, що гідна бути самостійною країною і не залежати ні від кого. Зараз в Україні не найкращі часи, йде війна. Наші воїни стали на захист Батьківщини, віддаючи всі сили заради звільнення окупованих територій.

Я сподіваюся, що у всі часи існуватимуть справжні патріоти України, які плекатимуть рідну мову, пам'ятатимуть історію, рідного краю, захищатимуть її від загарбників. Наша Вітчизна буде завжди дорога і мила серцю кожного українця.

Автор Алексєєва Юлія, учениця 9 – А класу

Головний редактор: Міцай О.В.

Технічний редактор: Пістоляка О.О.

Матеріал підготували: Рошупкіна В.С., Ісаєнко Н.І., Чорна І.В., Аніщенко Вікторія (9-А клас), Краснікова Вікторія (8-А клас), Коц Вікторія (11-А клас), Кириленко Поліна (11-А клас), Машков Данііл (4-А), Ігіна Фаріда та Гладченко Наталія (8-А клас)

Адреса: Україна, 61007, м. Харків, вул. Генерала Момота, 8

тел.: (0572) 93-40-33

Тираж: 100 екземплярів